

שנה תשיעית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות
מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת קרח תשפ"ו

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:18	20:20	* 19:28	
21:15	20:19	19:28	ת"א
21:19	20:23	19:31	חיפה
21:15	20:19	19:28	ב"ש
* לנוהגים 40 דק': 19:08			

העלון מוקדש
להצלחה

ובריאות איתנה:

אילנה בת שפרה

לירון שמואל בן אריה

אודליה בת שרה

ולהצלחת הילדים:

אילן יצחק זלמן בן אודליה,

פרל שרה בת אודליה,

אליאנה רבקה בת אודליה

תהילה בת אודליה,

אהרון אריה בן אודליה

זכות התורה

וזיכוי הרבים

וכל הפעולות הנעשות

בשמיים תעמוד להם

ולבני ביתם עד עולם!

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת קורח תשפ"ו

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש במדבר

1 מה שבא בקלות - הולך בקלות

פרשה למעשה:

9 נס ההצלה

12 המרגיש "אין" - הוא המרוויח

19 כוחה של נגיעה

21 זהירות - מחלוקת

מה שבא בקלות - הולך בקלות

וַתֵּנוּ בָּהֶן אִשׁ וְשִׁימוּ עָלֵיהֶן קִטְרֶת לִפְנֵי
ה' מִחֶר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא
הַקָּדוֹשׁ רַב לָכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר טו, ז).

התורה, ולמרות זאת איבד הכל כהרף
הרי לנו, כי עליית האדם אינה תלויה
בכישרונות ובמופתים שהוא מקבל

חז"ל מעידים על קורח כי היה פיקח
ובעל כשרון רב,

כמובא במדרש

(במדבר רבה יח, ח):

"וקורח שפיקח היה

מה ראה לשטות

הזו". אולם למרות

כִּי שָׂרוּת יו

המרוכים ושכלו

החרף, הוא

התדרדר לכפירה

במשה ובתורתו

ונבלע בשאול

תחתיות.

קורח קיבל את הכל

על מגש של כסף.

הוא חזה במו עיניו

בניסים מופלאים, שהוכיחו בבירור

את מציאות הבורא ואת אמיתות

והנה מעידים חז"ל (מכילתא בשלח ג) כי

"אילו הייתי נולד עם

פחות כישרונות, היה

עלי לעמול ולשקוד על

התורה עשרת מונים,

והטרחתה הווי היתה

מביאה אותי לדרגות

הרבה יותר גבוהות

מאשר הגעתי עד עתה,

בכישרונותי הברזכים!"

אַלְקִים" (יחזקאל א, א).

בקריעת ים סוף "ראתה שפחה על הים מה שלא ראו ישעיה ויחזקאל", ולמרות זאת, ישעיה ויחזקאל זכו להתעלות למעלות עצומות ונבואותיהם נחרטו לדורי דורות, בעוד השפחה ראתה את מה שראתה ונותרה שפחה פשוטה.

וזאת מפני שהנביאים זכו לאותם מחזות לאחר שליטשו במשך שנים את מידותיהם ועמלו בתורה וביראה, בעוד שהשפחות זכו לכך במתנה, ומחמת כן לא הותיר הדבר חותם בנפשן.

בדומה לכך, גם קורח זכה להשיג מדרגות עצומות ונישאות, אך הן לא באו לו כתוצאה מעמל ויגע, אלא בנקל על ידי חסד עליון. משום כך, כל שראה וחזה לא הותיר בו רושם, וכתוצאה מכך נכשל בכפירה והתדרדר עד פי תהום.

רבי אהרון קוטלר זצ"ל, שהיה גאון עולם, זכה להציל את יהדות אמריקה מכיליון רוחני.

כאשר ביטא רבי אהרון את רצונו העז להקים את הישיבה הראשונה על אדמת אמריקה החומרית, קיבלו השומעים את דבריו בלעג ובחוסר אמון. איש לא האמין כי ניתן להקים ישיבה קדושה על אדמת הארץ שהפכה את צבירת הממון ואגירת הנכסים לערך העליון בחיי האדם.

'מי יבוא ללמוד בישיבה שתקים?' טענו בלהט. 'הרי אמריקה היא ארץ אנשי החומר, כולם כאן עסוקים ברדיפה בלתי פוסקת אחר הון ורווחים. כולם פה מדברים ביזנס, 'טיים איז מאני', קמים בבוקר ומול עיניהם עומד אך רק איך וכיצד יוכלו

העלון מוקדש להצלחה ובריאות איתנה:

אילנה בת שפרה, לירון שמואל בן אריה, אודליה בת שרה

ולהצלחת הילדים:

אילן יצחק זלמן בן אודליה, פרל שרה בת אודליה, אליאנה רבקה בת אודליה

תהילה בת אודליה, אהרון אריה בן אודליה

זכות התורה וזיכוי הרבים וכל הפעולות הנעשות בשמיים
תעמוד להם ולבני ביתם עד עולם!

הממוקם במרחק של כשעה נסיעה מניו יורק. מקום יפה ופסטורלי בעל צמחיה פורחת ועופות בר הדואים מעל אגם כחלחל וצלול. הוא שכר כמה דירות שהיוו את המשכן הראשון ליישיבה שעמדה בתחילת דרכה.

עם הזמן, למדו יהודי ארצות הברית להכיר ביופי החינוך התורני.

הם החלו לראות כמה טוב ויפה שנערים צעירים לומדים להכיר עולם רוחני, עמוק ופנימי, תחת שישקעו במדמנת הגשמיות האמריקאית. הם שלחו את בניהם ליישיבה, וכאשר הנערים שבו לביתם וגילו מידות טובות והתנהגות אצילית, הם משכו אחריהם עוד נערים שהתדפקו על שערי הישיבה.

לא זו בלבד. יהודים רבים קלטו כי לא כדאי לגור בעיר הסואנת והרועשת. הם הבינו כי ילדיהם יוכלו להתחנך במידה טובה יותר בכפר השקט והצנוע.

כך התפתח היישוב היהודי בליקוויד, ובמקום הוקמו תלמודי תורה וישיבות קטנות, בתי ספר לבנות וסמינרים

להרוויח עוד כסף. מי ישלח את בניו ללמוד ביישיבה!?

ברם רבי אהרון התעלם מדיבורי האנשים ולהגם והמשיך בשלו ללא חת. הוא פנה לכמה אנשים יראי שמים ודיבר על ליבם שישלחו את בניהם ללמוד ביישיבה שהוא מתעתד להקים בקרוב.

לאחר שכנועים רבים, עלה בידו לגייס כחמישה-עשר נערים בגילאי חמש-עשרה שש-עשרה, אשר היוו את הבסיס הראשוני ליישיבה.

היו אלו בניהם של כמה יהודים שורשיים, שחששו שצאצאיהם ילמדו בבתי ספר גויים והסכימו למוסרם להתחנך תחת ידיו האמונות של רבי אהרון.

כעבור זמן מה, כשמספר התלמידים הכפיל את עצמו וביישיבה למדו כשלושים נערים, החליט רבי אהרון כי עליו להרחיק נדוד למקום שקט ומרוחק משאון העיר והמולתה ובו להקים את הישיבה.

הוא פנה לכפר קטן בשם ליקוויד,

לנערות.

שהוסק בעצים וחיים את ההיכל
בימות החורף הסגריריים שבהם הקור
ירד עד עשר מעלות מתחת לאפס.
באחד הימים נסתם פי ארובת התנור.
באין מוצא אחר, החל העשן הסמך
להתאבך בחלל בית המדרש.

רבי אהרון קוטלר, שהיה עמקן גדול
בתורה, נהג למסור את שיעוריו במשך
ארבע-חמש שעות רצופות, כשהוא
שוזר דבר בדבר, מפתח סברות
ומעמיק בחקירות, בעוד תלמידיו
יושבים חרש ומקשיבים בשקיקה
לדברים היוצאים מפיו. התלמידים
חשו בעשן הצורב שהתערבל בהיכל
הישיבה ולא ידעו מה עליהם לעשות.
הרי ראש הישיבה נתון באמצע
מסירת השיעור, מעמיק ומפלפל בלי

כיום ישיבת לייקוויד מונה אלפי
תלמידים, דבר שאיש לא חלם עליו
בשנים הראשונות, כשבישיבה למדו
חמישה עשר נערים בלבד.

בעקבותיה של ישיבת לייקוויד צצו
ופרחו עוד ישיבות רבות בכל רחבי
ארצות הברית, שהפיצו תורה ויראה
ביבשת הצחיחה מרוחניות. וכל
המפעל הכביר הזה החל מאדם אחד,
הלוא הגאון רבי אהרון קוטלר זצ"ל,
שמסר את נפשו לשם הקמת מקום
תורה!

בשנותיה הראשונות של ישיבת
ליקוויד, הותקן בבית המדרש אח

ט"ו בתמוז תשפ"ו

יום הילולת

ה"אור החיים" הקדוש

רבינו חיים בן עטר זיע"א

יום של ישיבות

תרמו לטובת אחזקת התורה
במוסדות "אור החיים", ותזכו בתפילה לישועה
על ציונו של "האור החיים" הקדוש ביום ההילולא
ע"י מרן ראש הישיבה הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א
השליחות שלכם לברכה והצלחה ולכל הישגות
לתרומה ומסירת השמות:

02-5000455

פלפולים וחקירות, פקח ראש הישיבה את עיניו וגילה כי בית המדרש מפויח וכל התלמידים נעלמו באין מרגיש.

ביום מן הימים הגיע הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל לבקר את רבי אהרון קוטלר זצ"ל. כדרכם של תלמידי חכמים שאין להם בעולמם אלא ד' אמות של הלכה, סח רבי יצחק באוזני ראש הישיבה קושיה מאת האלשיך הקדוש (דברים ח, ב).

חז"ל (אבות ד, ט) אמרו כי "כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר", וקשה, הרי רבים מהתנאים והאמוראים היו עניים מרודים, כגון רבי חנינא בן דוסא שדי היה לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת (ברכות יז ע"ב), רבי אלעזר בן פדת שכל ביתו היה מושחר מפחם (תענית כה ע"א), ורבה

הרף, כשכל כולו שקוע בעמקי הסוגיא, כיצד אפשר להפריע לו?!

מספר תלמידים, שלא יכלו לסבול את העשן החריף שהשניק את ריאותיהם, מיהרו לצאת החוצה. כמה תלמידים נוספים ניסו להישאר בהיכל העשן ולהטות אוזן לרבה, אך לאחר מספר דקות של שיעולים וחרחורים נחפזו אף הם לעזוב את בית המדרש. אחרוני התלמידים שנותרו במקום, חירפו את נפשם על מנת להמשיך לשמוע את השיעור, אבל לאחר חצי שעה כשל כוחם וגם הם נאלצו לנטוש את בית המדרש המחניק.

במשך כל אותו הזמן, עמד רבי אהרון ומסר את השיעור בעיניים עצומות ובשפתיים דולקות, כשדמותו מוקפת בתימרות עשן. כאשר השיעור הסתיים, לאחר מספר שעות של

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

לשמע הדברים פרץ רבי אהרון קוטלר בכי. רבי יצחק הוטנר הביט ברעהו המתייפח ושאל בפליאה: "מדוע כבודו בוכה, האם דבריי לא הוטבו בעיניו?"

"הדברים נכונים ונכוחים", נענה רבי אהרון, "ולכן בוכה אני על שלא זכיתי בעצמי להגיע לידי כך. מנעורי למדתי תורה מתוך עושר. הקב"ה ברוב טובו וחסדיו חנן אותי בכישרונות חדים ובשכל חריף, ומשום כך לא זכיתי להעפיל לגדולה של לימוד תורה מתוך הדחק. אוי כמה חבל! אילו הייתי נולד עם פחות כישרונות, היה עלי לעמול ולשקוד על התורה עשרת מונים, והטרחה הזו היתה מביאה

בר נחמני שלא היה מצוי בביתו אפילו מאכל בהמה לאכול (מועד קטן כח ע"א). עם זאת, לא שמענו מעולם שאיש מהם נעשה עשיר בסוף ימיו. כיצד, אם כן, קבעו חז"ל כי כל הלומד תורה מעוני סופו לקיימה מעושר?

"אלא מאי?" ביאר רבי יצחק הוטנר, "שמעתי מאבותיי כי כוונת חז"ל אינה לעושר גשמי אלא לעושר רוחני. כלומר שאדם הלומד את התורה מתוך עוני, דהיינו שדעתו קצרה, חכמתו דלה וכישרונותיו מועטים, ובכל אופן הוא מתאמץ להשיגה בכל כוחו - סופו לקיימה מעושר, דהיינו שיפתחו בפניו מעיינות החכמה ויזכה לפוצץ סלעים במאור תורתו!"

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

הראשון אשר ירש שטח ענק, הגיע לשדהו, פיזר כמה זרעים כלאחר יד והלך לדרכו, סומך על הגשם שישקה את האדמה ויצמיח את התבואה. בינתיים הוא לקח את הכסף הרב שהותיר לו אביו ובזבזו בבתי משתאות ותענוגות.

במהלך השנה הוא לא טרח לפקוד את שדהו ולו פעם אחת, כשבמוחו חולפת המחשבה: 'הלוא יש ברשותי שדה רחבת ידיים. גם אם יגדלו פה ושם עשבים שוטים, גם אם חיות בר ישוטטו בשדה ויכרסמו מעט מהתבואה, עדיין יישאר בידי יכול רב!'

לעומת זאת, בעל חלקת האדמה הקטנה עבד בפרך. סיקל את שדהו, ניכש את העשבים הקלוקלים, עיבד את האדמה וזרע זרעים משובחים.

אותי לדרגות הרבה יותר גבוהות מאשר הגעתי עד עתה בכישרונותי הברוכים!"

ישנם רבים המלינים על שלא זכו לכישרונות ומתרצים בכך את הימנעותם מלעסוק בתורה.

אולם רבי אהרון קוטלר לימד אותנו ההפך והתלונן על עצמו, למה זכה לכישרון, למה נתנו לו עושר שכלי, בשעה שאדם שאינו בעל כישרון, אך למרות כן עמל בתורה, זוכה שיפתחו בפניו מאורות גבוהים ומבהיקים!

הבעל שם טוב הקדוש זיע"א נהג לספר על שני אנשים, שאחד מהם ירש שדה ענקית בת עשר דונם, ואילו רעהו ירש שדה זעירה שגודלה לא עלה על חצי דונם.

לעילוי נשמת

אריה בן יונה חממה ז"ל, אריה בן שירלי ז"ל

האביבית הקלילה.

והנמשל: הקב"ה ישתבח שמו חלק לנו דעת, תבונה ושכל, כדי שנוכל לקנות בהם את חכמת התורה הקדושה. אך אם האדם אינו מעמיק לחשוב ואינו עמל בתורה, אזי מכל כישרונותיו לא עולה מאומה.

אדם הרוצה ליזכות ולקנות את התורה הקדושה, עליו לטרוח ולהעמיק, הפוך בה והפוך בה, וממילא הוא זוכה להגיע לדרגות מרוממות.

אבל אדם המבקש ליזכות בכל בחינם, בלא טרחה ושקידה, מאבד את כל אשר לו ואינו זוכה בדבר.

משום כך, קורח אשר רצה ליזכות בכל מן ההפקר, ולא יגע ולא עמל ולא העמיק בתורה, לא זכה בסופו של דבר למאומה. במקום שיעמיק בתורה - פתחה האדמה את פיה והעמיקה אותו לתוכה.

מידי כמה ימים שב ובדק את מצב השדה. כאשר גילה כי צמחו קמשונים וחרולים, טרח לשרש אותם מהקרקע. כאשר ראה כי חלק מגדר האבנים קרס, טרח לסתום את הפרצה ולחשל את יסודות החומה.

בעונת הקציר הגיעו שני האנשים לשדותיהם. בעל השדה הגדולה הגיע לאדמתו מלא תקווה, אך לאכזבתו הרבה מצא אותה חרבה ושוממה. הגשמים מוטטו את החומה ואבניה התפזרו סביב השדה.

פני הקרקע כוסו בקוצים ודרדרים, ומעט היבול שצמח נדרס ברגלי העוברים והשבים ונאכל בפי חיות משוטטות שכרסמו את גבעולי החיטה עד שורשיהם.

לעומת זאת, בעל החצי דונם הגיע לשדהו הקטנה והמעובדת, ונפשו התרוננה בקרבו למראה שיבולי הזהב עמוסי הגרעינים, שהתנופפו ברוח

נס ההצלה

במעט, קורח לא היה מגיע להיכן שהגיע, והיה מבטל את עצמו כלפי משה רבנו. אם היה מוותר על כבודו, ולא מנסה לקחת את הגדולה שעינו ושיכלו תבעו ממנו לקחת - היה מציל את חייו, ולא נחתם לדיראון עולם, קבור בעימקי שאול.

וַיִּקְהֲלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אָהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ
אֲלֵהֶם רַב לָכֶם כִּי כָל הָעֵדָה כָּלָם
קֹדָשִׁים וּבְתוֹכָם ה' וּמִדֹּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל
קָהֵל ה' (במדבר טז, ג).

לפעמים דווקא הפיקחות היתירה היא
זו שעומדת לו לאדם לרועץ. עדיף לו
כבר אילו לא היה מדי פיקח...

יש לו - לפיקח - הרבה "חשבונות"
למה "מגיע" לו, וקשה לו לוותר.
"קורח שפיקח היה" - נכוה
מהפיקחות הזו!

הגאון רבי חיים קריסוֹיִרְטָה זצ"ל,
אב"ד אנטוורפן, סיפר סיפור אישי
מאלף, כיצד ניצלו חייו בזכות הוויתור:

בהיותו נער צעיר לימים שלחוהו הוריו
ללמוד בישיבה מרוחקת מרחק רב
מהבית.

בישיבה לא היתה פנימייה וגם לא
חדר אוכל. הבחורים היו "אוכלים
ימים" אצל בעלי בתים שניאותו לתת

הפיקחות הובילה אותו לראות את
שולשלת היוחסין שעתידה לעמוד
ממנו, לצאת למלחמה נגד משה
ולומר: "אפשר הגדולה הזו עתידה
לעמוד ממני ואני אֶדֶם?"

סביר להניח שעם כישרונות פחותים

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

בתור, וזכה לאכול אצל בעל בית שגר קרוב לישיבה, ולישון בעזרת הנשים של הישיבה, על גבי מזרון שהונח על הספסלים.

היה זה עבורו ממש גן עדן: לא צריך ללכת ארבעה קילומטרים בכדי לאכול ארוחה, ולא צריך לישון על ריצפה בחנות ירקות! וכי יש בעולם תענוג גדול מזה לאכול ליד הגמרא ולישון ליד הגמרא?...

והנה, בזמן "אלול" הראשון, נכנס ללמוד בישיבה בחור חדש, כבד ראיה. הבחור פנה אליו ושאל אותו היכן הוא יכול לאכול ולישון?

"באותו רגע", סיפר רבי חיים, "הרהרתי בליבי: מה אומר לו למסכן? שישגשג ארבעה קילומטרים כדי להשיג ארוחה? שישן מתחת לדלפק

להם ארוחה אחת ביום. ככל שהבחור התבגר, והיה לו "וותק" גדול יותר בישיבה - הוא זכה להתקדם בתור ולקבל מקום לאכילה ולשינה, קרוב יותר לישיבה.

בכניסתו לישיבה הוא קיבל מקום לאכול אצל בעל בית שגר במרחק ארבעה קילומטרים מהישיבה, וישן בחנות ירקות, שבעליה הסכים שישן שם כדי שישמש כשומר על החנות בלילה מפני גנבים.

הוא היה מניח מזרון מתחת לדלפק וישן שם. הוא שמח במה שיש לו, הודה לקב"ה על ההסדר הזה, שאיפשר לו ללמוד בהתמדה עצומה, ולא התלונן. "אין אָמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם" (תהילים יט, ד)...

כעבור ארבע שנים, הוא התקדם

להצלחת
שמעון בן חנה

בראשו, ועוד אחד זורק את גופתו
מבעד לחלון החוצה...

נורא נוראות. השם ירחם.

אי אפשר לתאר במילים את הבכיות
הנוראות, את התפילות. כולם עשו
ווידוי. ה'מכונה' הגרמנית עבדה כמו
בסרט נע: בחור אחרי בחור. כולם
נהרגו על קידוש השם. הי"ד.

"חיים קרייזוירט", רעם קולו של
הגרמני.

"עליתי ברגליים רועדות לעזרת
נשים", סיפר רבי חיים, "נשאתי עיני
למרום ואמרתי: 'ריבוננו של עולם, אני
מאמין באמונה שלימה שכל דעביד
רחמנא לטב עביד. עעשה בי כטוב

של חנות ירקות? אזרתי עוזות עצומות
ואמרתי לעצמי: 'מצווה הבאה לידך
אל תחמיצנה!' ואז פניתי אליו
ואמרתי: 'תוכל לאכול בבית הסמוך
לבניין הישיבה, ולישון בעזרת הנשים'.
ויתרתי לו, ואני איבדתי את תורי
והמשכתי בהסדר הקודם".

כעבור זמן מה נכנסו הגרמנים ימ"ש
לעיר. הם הגיעו גם לבניין הישיבה,
שמנתה שלוש מאות בחורים, וכיתרו
אותה מבחוץ כדי שאף אחד לא יוכל
לברוח. עלו לעזרת נשים, ואחד מהם
הקריא - מתוך רשימה מדוקדקת -
שם אחר שם, וכל בחור שנקרא בשמו
היה צריך לעלות למעלה, לעזרת
נשים. חייל נוסף היה יורה ירייה אחת

כ"ד

לאור הביקוש הגדול

המבצע מחשיר!

**כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!**

לפרטים: 050-4106056
בין השעות 13:00-16:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע
עד גמר המלאי

בעיניך. אולם זכור נא לי את הויתור
שויתרתי לאותו בחור!

"ובאופן מופלא ביותר, ממש בבחינת
לא יאומן כי יסופר, הקצין היורה הביט
בעיניי, ואמר: 'אני בטוח שההורים
שלך מצפים לראות אותך. אני אתן
ירייה באוויר, תעשה את עצמך נופל,
ואני אזרוק אותך מבעד לחלון. תשכב
שם על הגופות עד שנעזוב את השטח
ואז תברח'.

"וכך היה! חיי ניצלו בנס גלוי", סיים
רבי חיים את סיפורו.

קורח לא הסכים לוותר!

'מגיע לי! לא אתן בשום פנים ואופן
שהם יכניסו את המקורבים שלהם,
את אליצפן, שלא על פי הסדר!...'...

ומי שלא משכיל לוותר ויוצא
למלחמות - רק מפסיד!

אדם שמבטל את עצמו לקב"ה, לא
מחשיב את עצמו ל"מבין גדול",
ל"פיקח גדול", לא עומד בכל תוקף
על זכויותיו, משכיל "להתכופף"
ולוותר, וכך זוכה בכפליים: גם עולם
הזה נטול מריבות ומחלוקות, וגם
עולם הבא.

המרגיש "אין" - הוא המרוויח

מתוך שתי פרשיות, המלמדות
אותנו עד כמה יש צורך לעבוד
על המידות ולשרש מתוכנו את
המידות הרעות, אשר גרמו גם
לאנשים גדולים ליפול ממדרגתם.

וַיִּקְהֲלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ
אֲלֵהֶם רַב לָכֶם כִּי כָל הָעֵדָה פָּלֶם
קִדְשִׁים וּבִתְוָכֶם ה' וּמִדֹּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ
עַל קְהֵל ה' (במדבר טז, ג).

פרשתנו, פרשת קורח, היא השניה

של אליצפן בן עוזיאל שמינהו משה
נשיא על בני קהת על פי הדבור".

הקנאה!

**הקנאה טורפת את דעתו של אדם
ומוציאה אותו מן העולם!**

"אמר קורח: אֶחָי אבא ארבעה היו,
עמרם הבכור נטלו שני בניו גדולה,
אחד מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי
ליטול את השנייה? לא אני, שאני
בן יצהר שהוא שני לעמרם? והוא
מינה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם
(עוזיאל). הרניני חולק עליו ומבטל את
דבריו" (רש"י שם).

לקורח לא היה חסר כלום. הוא
זכה גם לתורה וגם לעושר. מה ראה
לשטות זאת לחלוק על משה רבינו?

"הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים
את האדם מן העולם" (אבות פרק ד'
משנה כא).

בפרשה הקודמת היו אלו המרגלים,
עליהם העידה התורה (שם יג, ג): "כָּל־
אֲנָשִׁים רָאִשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָמָּה",
וכבר כתב רש"י (שם): "כל אנשים
שבמקרא לשון חשיבות".

ומה גרם לאנשים שכאלו, מורמים
מעם, להפוך קערה על פיה, ובמקום
לראות את ניסי ה' וטובת הארץ -
כפרו בו והוציאו דיבת הארץ רעה?

הכבוד!

כאן הרי אנחנו נשיאים, ואם ניכנס
לארץ ישראל אולי יחליפו אותנו...

גם בפרשתנו: "וַיִּקַּח קִנְחָה" - "לקח
את עצמו לצד אחד להיות נחלק
מתוך העדה לעורר על הכהונה"
(רש"י).

ומה גרם לו להיכנס למחלוקת
הגדולה הזאת נגד משה רבינו?
אומר רש"י: "נתקנא על נשיאותו

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

גם ביחס לחכמה, חובה על האדם להכיר ולדעת, כי אף אם זכה להגיע לאיזושהי דרגה בדיעת התורה, לאחר שעמל, יגע ושקד עליה יומם ולילה, מכל מקום "פִּי ה' יִתֵּן חִכְמָה מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה" (משלי ב, ו), ורק משום שהקב"ה נתן לו סייעתא דשמיא מיוחדת זכה להגיע להיכן שהגיע!

וכמו שפקיד לא יכול להתהדר בעושרו של בעל הבית, כן כל אדם לא יכול להתהדר ולהחשיב את עצמו למשהו.

חובה עליו להרגיש שְׂמֻדָּלְיָה לית ליה מִיָּדִי (מעצמו אין לו דבר), וכל מה שיש לו - מאיתו יתברך הוא!

הכתוב אומר (דברים ד, לה): "פִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֲיֵן עוֹד מְלַבְּדוֹ" - אם אדם מרגיש את עצמו ל"יש", שיש לו משהו מעצמו, הרי הוא פוגם ב"אין עוד מלבדו"!

הנפילה של רבים וטובים היא בזה שייחסו לעצמם איזושהו "יש", חשבו שמגיע להם משהו.

כל אדם צריך לזכור דבר אחד פשוט: אני בסך הכל פקיד זוטר בעולם הזה!

יש פקיד בבנק שתפקידו לספור את שטרות הכסף ולרשום אותם בספרי הבנק.

בכל יום עוברים תחת ידיו מיליונים. האם הוא יכול להתגאות במיליונים האלו? פשיטא שלא!

הוא בסך הכל פקיד, הממלא את חובתו, ומקבל את משכורתו מהמנהל הראשי.

כאן, בעולם הזה, כולנו "פקידים" של בורא עולם. שום דבר לא שייך לנו. הקב"ה מינה את כל אחד לאיזושהו תפקיד, אותו עליו למלא, איש איש לפי הכלים שקיבל ממנו יתברך.

גם אם מתוקף תפקידו הוא "מגלגל מיליונים", עליו לדעת שהוא בסך הכל "פקיד", "צינור" דרכו מעביר הבורא יתברך את השפע לעולם.

הדברים אמורים לא רק ביחס לממון. הגאון מוילנא זצ"ל אומר, כי

העובר דרכו!

מספרים על בעל אחד שהגיע לביתו וראה שם אי סדר גדול. הרגיו אותו במיוחד הרצפה המלוכלכת. וכיון שהסבל הזה היה אצלו סבל מתמשך, החליט ללכת להתייעץ עם חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל אולי כדאי לו לגרש את אשתו ולהפסיק לסבול.

כשפתחו לו את הדלת הוא כמעט התעלף: חכם בן ציון עומד עם מכנסיים מקופלים כלפי מעלה, נועל נעלי בית לרגליו ושוטף את הרצפה. כשראה זאת - ברח מהמקום. הוא לא שאל את הרב כלום. "סטירת הלחי" שחטף היתה עבורו התשובה הטובה ביותר לשאלתו וללבטיו.

אתה רואה שהרצפה מלוכלכת? מה הבעיה? קח מקל שטיפה ותנקה!

פעם פעמיים תנקה לבד, בפעם השלישית האשה תצטרף ותנקה איתך ביחד, ובהמשך היא כבר

המרגלים חשבו שהם משהו, הם "נשיאים", ואם ייכנסו לארץ הם עלולים לאבד את ה"משהו" שלהם. קורח חשב שהוא משהו. "שני לעמרם". "מגיע לו" להיות נשיא. המחשבות הללו הפילו אותם.

לו היו חיים את ה"אין עוד מלבדו", ומודעים להיותם "פקידים" שייעודם למלא את התפקיד שייעד להם בעל הבית, לא היו נופלים כפי שנפלו.

זוהי עבודת המידות. להרגיש שאני "אין".

גם אם הקב"ה מינה אדם לתפקיד חשוב, בעל השפעה רחבה, ונתן לו עושר רב - עדיין עליו להרגיש "אין"! עליו להרגיש שהוא בסך הכול "צינור", וככל שהצינור ריק יותר, חלול יותר - כן עובר בו שפע רב יותר מ"אין עוד מלבדו".

ואם מכניסים בתוכו משהו מן ה"יש" - זה יוצר "סתימה" בצינור! והסתימה חוסמת את זרימת השפע

לה הבורא, ומה לה, אפוא, להתאונן ולהתלונן?

משום כך, מהווה השמש דוגמא נאמנה לכל אלו המשכילים להבין שהכל מגיע מאת השי"ת, וכפי שדרשו חז"ל (יומא כג ע"א): "הנעלבין ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין - עליהן הכתוב אומר (שופטים ה, לא): 'וְאַהֲבֵינוּ פְּצַאת הַשָּׁמַיִם בְּגִבְרָתוֹ'".

גם אם ביזו אותם, העליבו אותם, הם לא יוצאים ל'מלחמה'.

הם מאמינים באמונה שלימה כי "הַכֹּל בְּכֶתֶב מִיַּד ה' (דברי הימים א' כח, ט), וכל ההערות והביזיונות שספגו הם מאיתו יתברך.

תנקה לבד... אם תושיט יד לעזרה - הכל יבוא על מקומו בשלום...

אבל כדי להושיט יד צריך האדם לעבוד על מידותיו ולהרגיש "אין"! מי שמרגיש שהוא "יש" יתנהג בגישה שזה "לא מתאים" לו, והתוצאות עלולות להיות הרסניות. ככל שאדם מוותר יותר - הוא מרווה יותר. מצליח יותר. הוא המנצח!

הלבנה שדיברה ואמרה: "אין שני מלכים משמשים בכתר אחד" - הפסידה והתמעטה (חולין ס ע"ב). השמש ששתקה - הרוויחה! אורה רב עוצמה! "שָׁמַשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ" (מלאכי ג, כ).

השמש השכילה להבין כי היא באה לעולם למלא את התפקיד שייעד

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי ימי המישי

שיעור מוסר ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, ראש ישיבת "עץ חיים", שקד בבחורותיו על התורה יומם ולילה, ושלט בכל מכמניה על בוריים.

בגיל עשרים ושנים הציעו לו שידוך, ולאחר שבירר שכל הפרטים החשובים לו תואמים לציפיותיו- הסכים לשידוך.

לאחר תקופה קצרה הוא חלה במחלת השחפת, מחלה שהיתה בגדר סכנת נפשות ממש.

הוא פנה למשפחת הכלה וסיפר על מחלתו, כדי שחלילה לא יהיה כאן מקח טעות, והודיע להם בצורה ברורה כי לא יקפיד אם יבטלו את השידוך.

הכלה, שלא רצתה לוותר כל כך בקלות על חתן שכזה, פנתה לרופא מומחה כדי שיאמר לה מה הם הסיכויים, על פי דרך הטבע, להחלים מהמחלה. הרופא ענה לה, שלאחר בדיקה מדוקדקת של החולה, מדובר בשנה אחת של חיים - לכל היותר.

מי שמרגיש "אין" - לא נפגע מכל דבר. לא יוצא להילחם על ה"אין" שלו.

לעומת זאת, מי שהוא "יש" - נפגע כל אימת שמרגיש כי מאן דהו פגע ב"יש" הזה, ויוצא להילחם עליו.

לא אחת אשה פונה לבעלה, שאיחר קצת מלשוב הביתה, ושואלת אותו: "איפה היית?"

השאלה הזאת מנדנדת לו... הוא מתרגז ממנה ומתחשק לו לענות: "תפסיקי כבר עם השאלה הזאת! תני לבן אדם לחיות"... ולעיתים אף חריף יותר: "מה זה העסק שלך? כל דבר את צריכה לדעת?... אם ענה כך - הוא לא בכלל 'וְאֶהְיֶה לְךָ כְּאִשָּׁה'!" הוא מחשיב את עצמו ל"יש", והריהו כופר ב"אין עוד מלבדו"! אם השכיל לבלום את פיו, ולענות בנחת ובשלווה - הריהו בכלל אלו המאמינים באמונה שלימה שהכל מאת ה' ושכרו רב מאיתו יתברך.

הרופאים אומרים את מה שאומרים, מנבאים כל מיני נבואות שחורות, ובפועל בני אדם ממשיכים לחיות מעל ומעבר לכל התחזיות שלהם.

הם התחתנו וחיו ביחד שישים שנה! "וְנִזְכָּה וְנִחְיָה וְנִכְרָשׁ טוֹבָה וְכִרְכָּה"... זו היתה צורת הסתכלותה של אשתו של רבי איסר זלמן: כדאי ומשתלם לעמוד לימינו של צדיק, ולהיות שותפה לתורתו, גם אם יהיה זה למשך תקופה קצרה וגם אם העתיד יהיה קשה. קל וחומר כאשר התברר לבסוף שהשותפות נמשכה שישים שנה.

כששמעה הכלה את דבריו, אמרה להוריה: "מוטב לי לחיות שנה אחת עם גאון וצדיק כזה ולהישאר אלמנה כל ימי חיי, מאשר לבטל את השידוך".

כולם התנפלו עליה: "כלום יצאת מדעתך?! והיא בשלה: "עדיף לי לשרת צדיק שנה אחת, גם אם אשאר אלמנה כל חיי!".

הוריה החליטו לנסוע למרן ה"חפץ חיים" זצ"ל, לשמוע את דעתו בענין. לאחר ששמע את הלבטים, השיב: "היא צודקת! הרבה פעמים

"זמירות שבת" המהודר

הוצאת "מוסדות אור החיים"

לפרטים:

050-4106056

בין השעות 11:00-14:30

הזמרון כולל בתוכו:

- ✦ קידוש לילית ומוצאי
- ✦ ליריק ופיוטים וכן הסוגיא
- ✦ אקט מליצית, הפקאות
- ✦ ליריק למנוחות ומוצאי
- ✦ ברכת המזון ולבך ברכה
- ✦ סדר הפדוף מנחה
- ✦ וקרב הספנות מיוחדות

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

כוחה של נגיעה

במנענעים ובצלצלים. לפתע שמטו הבקר את העגלה, וארון הברית כמעט ונפל, ח"ו.

עוזה שלח את ידו לתפוס את הארון, ומיד "וַיִּחַר אָפָּה' בְּעֵזָה וַיִּכְהוּ נָשִׁים הָאֱלֹקִים עַל הַשָּׁל וַיָּמָת נָשִׁים עִם אֲרֹן הָאֱלֹקִים" (שמואל ב', ז).

התביעה על עוזה היתה, מדוע שלח ידו, וכי ארון ברית ה' צריך שתחזיק אותו? הרי הוא המחזיק והנושא את הנושאים אותו, ואינו נצרך לעזרה כלל.

הארון נושא את נושאייו, התורה הקדושה נושאת את לומדיה ומרוממת אותם. מי שהרגיש פעם במתיקותה לא יוכל לעזובה לעולם!

קורח זכה להיות מנושאי הארון והרגיש בקדושתו, ובכל זאת יצא לחלוק על משה. כיצד אפשר להבין זאת?

התשובה היא חדה ונוקבת במיוחד -

וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קֹהָת בֶּן לֵוִי (במדבר טז, א).

רבותינו שואלים (במדבר רבה יח, יח): "וקורח שפיקח היה - מה ראה לשטות זו?"

קורח לא היה אדם פשוט, הוא הרי היה בן בנו של קהת, שהיתה המשפחה החשובה ביותר בשבט לוי, וקורח היה ראש בית אב של המשפחה.

קורח היה בדרגה גבוהה מאוד. הוא זכה להיות מנושאי ארון הקודש, והארון היה "נושא את נושאייו" (סוטה לה ע"א).

הוא הרגיש את כל הניסים הללו, ואף על פי כן יצא לחלוק על משה רבנו.

בספר שמואל (ב' פרק ו) מסופר, שכאשר רצה דוד המלך להביא את ארון ברית ה' לירושלים, שמוהו על עגלה חדשה רתומה לבקר, ועוזה ואחיו בני אבינדב נוהגים את העגלה, וכל בית ישראל משחקים ושמחים לפני ה' בכינורות, בנבלים, בתופים,

ביקש גם את הכהונה שניתנה לאהרון.
בעל ה"ויאמר אברהם" רמז זאת
בטעמי המקרא המופיעים על המילים
"ויקח קרֶח" (במדבר טז, א). הטעמים
הם: שופר-הולך זקף קטון, שהיה
קורח הולך וצווח בקול מר כשופר,
ראו האיך זקף את הקטון, שהוא
אליצפן בן עוזיאל. ואין לך דבר שאינו
רמוז בתורה.

הקנאה היתירה לשלטון ולשררה
הוציאה אותו מן העולם, שאין לך
מידה מגונה כמו הקנאה, כמו שאמרו
רבותינו בפרקי אבות (ד, כא), הקנאה
והתאוה והכבוד מוציאים את האדם
מן העולם. ומאיזה עולם? מעולמו
שלו בעצמו!

ישנם אנשים שאינם מסוגלים לראות

לקורח היתה נגיעה אישית, על אף
שקורח היה עצום בשכלו ובדעתו,
כיון שהתערבה בשיקוליו נגיעה
אישית - נפל לשאול תחתיות.

כפי שמבאר רש"י: "ומה ראה קורח
לחלוק עם משה? נתקנא על נשיאותו
של אליצפן בן עוזיאל, שמינהו משה
נשיא על בני קהת על פי הדיבור. אמר
קורח: 'אחי אבא ארבעה היו, עמרם
הבכור - נטלו שני בניו גדולה, אחד
מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי ליטול
את השניה - לא אני, שאני בן יצהר
שהוא שני לעמרם? והוא מינה נשיא
את בן אחיו הקטן מכולם, הריני חולק
עליו ומבטל את דבריו'".

קורח הרגיש שכבודו נפגע על ידי
משה רבנו, וכיון שכך החליט לחלוק
עליו ולבטל את כל המינויים שעשה,
ואפילו את אלו שעשה כשורה, ולכן

לעילוי נשמת
יצחק בן גילה ז"ל

"אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים" (שם יז, ד), כי הם נשרפו על ידי אש הקנאה שבערה בתוכם.

היו להם כבוד וגדולה רבים, מעמדם היה איתן ומכובד, אך קנאתם גרמה להם להיכנס לאש המחלוקת, ובסופו של דבר לאבד את כל אשר להם.

"איזהו שוטה? זה המאבד כל מה שנותנין לו" (חגיגה ד, ע"א).

את הזולת מצליח, ועושים מאמצים רבים להשמיץ ולהקטין את המצליח. הם נשרפים באש הקנאה.

מאתיים וחמישים ראשי הסנהדראות שהצטרפו למחלוקתו של קורח נשרפו, כמו שנאמר: "וְאִשׁ יִצָּאָה מֵאֵת ה' וְתֹאכַל אֶת הַחַמְּשִׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֹּטֶרֶת" (במדבר טז, לה).

התורה מכנה אותם בשם "שְׂרָפִים" -

זהירות - מחלוקת

ויחידים נפסדו, ואנשי אמונה אבדו, ונכבדים נקלו והתבזו, בסירת המחלוקת.

"נביאים נבאו, וחכמים חכמו, ופילוסופים חיפשו והוסיפו לספר רעת המחלוקת, ולא הגיעו לתכליתה, לכן שינאו אותה ונוסו מפניה, והתרחקו מכל אוהביה וגואליה ורעיה. וגם אם כל שאר בשרכם אוהב מדנים, התנכרו ורחקו מקרבתם פן תיספו

וַיִּקַּח קִנְיָח (במדבר טז, א).

רבי משה בן מימון, הרמב"ם זצ"ל ב"אגרת המוסר" לבנו, כותב דברים חוצבי להבות אש בגנות המחלוקת: "אל תשקצו את נפשותיכם במחלוקת, המכלה הגוף, הנפש והממון, ומה נשאר עוד! ראיתי לבנים שהשחירו, ופחות [שרים] נפחתו, ומשפחות נספו, ושרים הורדו מגדולתם, ועיירות גדולות נתערערו, וקבוצות נפרדו,

שמא בתשובותיו יכנס חלילה לאש
המחלוקת.

בכל חטאתם" (וע"ע בכף החיים לרבי חיים
פלאג'י, סימן א סעיף ה).

עד כמה נוראה היא המחלוקת, ניתן
ללמוד ממעשה שאירע עם ה"חפץ
חיים" זצ"ל:

העיירה ראדין, מקום מושבו של
ה"חפץ חיים" זצ"ל, שוכנת סמוך
לגבול פולין ורוסיה.

בזמן מלחמת העולם הראשונה ברחו
רוב תושבי העיירה. לאחר המלחמה,
כששבו הבורחים לבתיהם, רצו חלק
מהקהל להקים חברה קדישא אחרת,
ופרצה מחלוקת גדולה.

ה"חפץ חיים" זצ"ל כבר היה זקן ושבע
ימים, כוחותיו נחלשו, וכבר לא היה

הרמב"ם היה נחשב לחכם ובקי בכל
ענייני העולם, הוא היה רופא המלך
ויועצו. כמו כן נחשב לגדול חכמי
ישראל, ספריו נלמדים בכל הדורות
ובכל הישיבות, והם מהווים בסיס
ויסוד ללימוד.

בשל הצלחתו הרבה, היו רבים שקינאו
בו ובהצלחתו ורצו להפילו. לבנו של
הרמב"ם, רבי אברהם, חרה הדבר
מאוד. כאב לו שאנשים רבים רודפים
את אביו הגדול, שונאים אותו
ומקנאים בו.

אבל הרמב"ם כתב לו בתשובה דברים
חריפים בגנות המחלוקת, והבהיר
שאינו עונה להם דבר כיוון שחושש

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

אהבו זה את זה, תחיו בשלום ובשלווה, ולא תקימו חברה קדישא חדשה. ומהחברא קדישא הקיימת אבקש, שבמשך שלוש השנים הבאות לא יגבו כספים שמקובל לגבותם, רק יעשו הכל בחינם, למען קדושת שמו יתברך והאמת והשלום יאהבו."

המחלוקת גורמת שהקב"ה יסגור שערי שמים ולא יקבל את התפילות. בעת מחלוקת קורח הפציר משה רבנו בתפילה על עם ישראל, אבל תפילתו לא התקבלה.

המחלוקת גרמה לכך, שאפילו הילדים הרכים נבלעו באדמה. וכמבואר במדרש (במדבר רבה יח, ד, הובא ברש"י): "בא וראה כמה קשה המחלוקת, שהרי בית דין של מטה אין עונשין אלא עד שיביא שתי שערות, ובי"ד של מעלה עד עשרים שנה, וכאן אבדו אף יונקי שדים".

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר שנת תשל"ב מאמר לג) כותב, שהילדים הקטנים נבלעו מדין בן סורר ומורה,

מסוגל לדרוש ברבים, וכאשר היה מדבר עם תלמידיו קולו היה שקט מאוד.

המחלוקת נגעה לליבו של הכהן הגדול מאחיו, ובשבת קודש צעד בשארית כוחותיו לבית הכנסת הגדול, ניגש לתיבה, דפק עליה ואמר: "שמעו רבותי, הרי אתם יודעים כי סוף כל אדם ואדם למות. עוד מעט, כאשר אגיע לעולם העליון, יאמרו לי: אתה היית בעיירה ששמה ראדין, היתה שם מחלוקת ולא עשית כלום למונעה, יכולת להציל ולא הצלת... יכולת לפחות להוכיח אותם, ולא הוכחת! תהיה עלי, חלילה, תביעה גדולה בבית דין של מעלה, על כן אני בא ומוכיח אתכם.

"הרי קורח ועדתו נבלעו באדמה, אך עדיין הם ממשיכים להישרף באש הגיהנם. לא חבל עליכם? למה לכם לעשות מחלוקת? מדוע לדבר לשון הרע ורכילות? אני מתחנן לפניכם: כדי שירחמו עלי מן השמים, אנא הפסיקו את המחלוקת! אני מבקש מכם -

שהכתוב לא ייחס אותם אליו, וכפי שאכן התקיים והפסוק אינו מזכיר עליהם שהם משבט פלוני בן יעקב.

המרש"א אומר אולי היתה קבלה ביד חז"ל שהמרגל שהיה משבט שמעון היה הראש במעשה זה של הוצאת דיבת הארץ רעה, לכן אמר יעקב את דבריו רק לגבי שמעון ולא לשאר השבטים. ויש אומרים שהכוונה היא למעשה זמרי בן סלוא שהיה נשיא בית אב לשמעוני (רש"י בראשית מט, ו).

והמשך הפסוק: "בְּקֶהֱלָם אֶל יִתְחַד פְּבֹדִי" - זו עדת קורח. ביקש יעקב אבינו ששמו לא יתייחד על קורח שהוא משבט לוי בשעה שיקהלו על משה ועל אהרון, וגם את תפילתו זו קיבל ה', ולא יחס את קורח ליעקב בשעת המחלוקת.

שירדה תורה לסוף דעתו של אותו ילד שסוף מכלה ממון אביו ומבקש לימודו ואינו מוצא ועומד בפרשת דרכים ומלסטם את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב (סנהדרין עב ע"א).

כך גם הילדים מעדת קורח ספגו בביתם אוירה מורעלת של מחלוקת ושנאת אחים, ליצנות וכפירה, הם עתידים להיות "שָׂרֵשׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלִצְנָה" (דברים כט, יח), ולכן מוטב היה שימותו בהיותם עדיין זכאים.

יעקב אבינו מבקש מהקב"ה: "בְּסֹדֶם אֶל תָּבֹא נַפְשִׁי בְּקֶהֱלָם אֶל יִתְחַד פְּבֹדִי" (בראשית מט, ו; ועיין סנהדרין קט ע"ב).

חז"ל ביארו, כי פסוק זה נאמר ברוב הקודש לגבי המרגלים, שיעקב ביקש

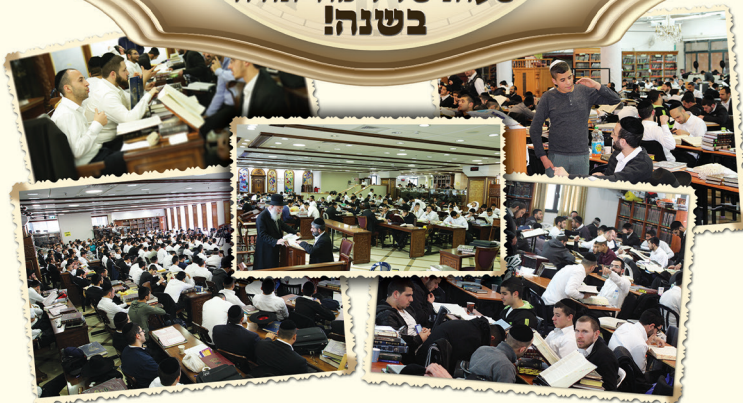

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 02 - 5000455 פקס: 02 - 5000502 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,
רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוקאס הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, זכריה בן ציונה טנג'י הי"ו,
דוד וראובן בני שרית הי"ו, אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו,
מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו, ליאת בת בלה סעדה הי"ו
ולעילוי נשמות: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זוהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,
רחל בת נג'מה מוכנה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעמה ז"ל, תגצבה